

Landbruget. Men naar man gennemgaar disse Poster, vil man lægge Mærke til, at den Maade, hvorpaa Udvalget har foreslaaet disse Positioner, er af den Beskaffenhed, at det danske Landbrug ikke vil faa en nævneværdig Fordel derved, tværtimod er det saaledes, at er der nogen, der faar Fordel, er det atter Industrien. Jeg skal straks begynde med et af de første Forslag. Man foreslaar 1 Øre Pundet paa Mel, altsaa at Melet skal fordyres her i Landet med 1 Øre pr. Pd. Det er ingen lille Fordyrelse; 1 Øre pr. Pd. repræsenterer for en almindelig Sæk Mel 2 Kr., men man vil ikke lægge Told paa Kornet, altsaa Møllerne faa fremdeles Lov til at indføre Hvede og andet Korn fra Udlandet til billigst mulige Pris; og naar de male det, kunne de faa 1 Øre pr. Pd. eller 2 Kr. pr. Sæk. Naar man betænker, at der indføres her i Landet aarligt 70 Mill. Pd. Mel, vil en Indtægt af 1 Øre pr. Pd. repræsentere saadan noget som 700,000 Kr., men disse 700,000 Kr. vil man ikke skænke Landbruget, for Landbruget faar ikke en eneste Øre mere for sit Korn, end det har faaet før, men man vil give det til Møllerne. Af hvad Grund skulle nu vore Møller have en saa overordentlig stor Beskyttelse? Det er en Industri, en Mølleindustri. Man forsvarer det i Udvalget med, at vor Eksport af Mel er affågen, vi kunne ikke eksportere mere til Udlandet, men saa forekommer det mig rigtignok, at det er en ganske forunderlig Maade at skulle fremme Eksporten paa, at man giver Møllerne en meget stor Sum, thi saa gør man jo Møllerne mindre konkurrence-dygtige, end de have været nogen Sinde; for de faa selvfølgelig ikke mere for Melet end Verdensmarkedets Pris. De 70 Mill. Pd. Mel, der ikke kommer her i Landet, ville jo bare blive udbudte ovre i England, eller hvor det er, og ville yderligere trykke Verdensmarkedets Pris, Møllerne kunne ikke komme til at eksportere Mel, Verdensmarkedet betaler ikke nogen højere Pris. Jeg synes, at skulle vi eksportere Mel, bør vi tjene paa det. Jeg kommer til at huske paa en Ytring af en Fisker oppå i Bergen, som altid plejede at sige, naar Folk bød ham for lidt: jeg handler ikke med Fisk bare for at handle med Fisk, men jeg handler med Fisk for at tjene paa Fisken, og saaledes bør vi ikke eksportere Mel bare for at eksportere Mel, men vi skulde gerne tjene paa det, og ved at lægge 1 eller 2 Kroner i hver Sæk Mel og eksportere den tjene vi selvfølgelig ingen Ting paa den Eksport. Altsaa, man har under Paaskud af at ville gavn

Landbruget, paa denne Position gavnet Møllerne, og jeg siger kun, at kunne de danske Møller ikke konkurrere med de andre Møller omkring i Verden, ja saa maa de lade være at male. Dette, at Møllerne købe udenlandsk Korn og saa male det under en forhøjet Malepris, vil jo bare føre til, at Landmændene komme til ogsaa at betale Malningen af det hjemmeavlede Korn med en forhøjet Malepris.

Et andet Eksempel paa, hvorledes Udvalget har støttet Landbruget, skal jeg nævne. Der foreslaas at lægge Told paa Raaprodukterne for Margarineproduktionen. Man foreslaar 4 Øre pr. Pund paa Oleomargarine og premier jus, der bruges som Raaprodukter, men man foreslaar ikke en tilsvarende Told paa den færdige Margarine. Vi have her i Landet 20 Margarinefabrikker, og man maa sige om det, hvad man vil, saa maa man jo erkende, at det er en indenlandsk Industri, som i meget kort Tid har arbejdet sig op paa et højt Standpunkt, paa et saa højt Standpunkt, at denne Industri, som ingen Beskyttelse nyder — tværtimod det modsatte — har kunnet konkurrere med hele Udlandets Industri. Denne ubeskyttede Industri kommer nu Udvalget og vil, om jeg saa maa sige, ødelægge, man kommer og vil lægge en Told paa dens Raaprodukter, som, efter hvad en Margarinefabrikant, med hvem jeg nylig har talt, sagde, vil, hvis det virkelig bliver Lov, medføre, at de danske Margarinefabrikker maa lukke. Jeg kan ikke begribe, at der skulde være nogen Fordel for det danske Landbrug i, at Margarinefabrikkerne blive lukkede, og at man saa faar tysk Margarine herind i Stedet for at have dansk, og selv om man vilde lægge 4 Øre paa færdig Margarine, maa jeg bemærke, at selvfølgelig kunne 4 Øre paa færdig Margarine ikke have nogen nævneværdig Indflydelse paa vore Smørpriser, der er jo en langt større Forskel paa Margarineprisen og paa Smørprisen end disse 4 Øre. Det kunde i det allerhøjeste have den Følge, at den fattigere Del af Befolkningen, som ikke har Raad til at spise Natursmør, maa betale mere for denne Livsfornödenhed. — Der foreslaas endelig lagt Told paa Høns og Fjerkræ, Kyllinger o. s. v. For en Kylling er Tolden sat til 50 Øre, det er vel noget som 100 pCt. af Værdien. En Høne kan ogsaa nøjes med 50 Øre. Jeg mindes det bekendte Ord af en fransk Konge, at det vilde glæde ham den Dag, da alle hans Undersaatter en Gang i Ugen kunde have en Høne i deres Gryde, men det ærede